

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.M., nar. ..., bytem ..., proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ
70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze
dne 26. 5. 2016, č. j. DSH/4932/16,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 23. 3. 2016, č. j. MMP/067630/16, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 3 300 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné, a to z následujících důvodů. Podle žalobce je rozhodnutí odůvodňováno kamerovým záznamem na CD nosiči, kde je údajně jeho přestupek zaznamenán. Podle žalobce záznam ale zobrazuje pouze jakési vozidlo nerozpoznatelného typu, barvy a nečitelné registrační značky, které projíždí křižovatkou

Na Chmelnicích, kde odbočuje na Karlovarskou. Záznam neprokazuje, že by se jednalo o vozidlo žalobce. Po průjezdu křižovatkou vozidlo zmizí ze záběru kamery a z dohledu policistů. Přesto oba policisté, svědkové M. a D. ve výpovědi na str. 4 napadeného rozhodnutí uvádí: „*jeli jsme stále za tímto vozidlem, přičemž jsme ho ani na chvíli neztratili z dohledu*“. Je to lživé tvrzení, za křižovátku není vidět, svědky proto nelze považovat za věrohodné. Přesto na str. 5 odvolací správní orgán uvádí, že svědecké výpovědi a záznam z kamery ze služebního vozidla jsou zásadním důkazem pro stanovení viny. Podle žalobce ovšem přitom ani jedno z toho neprokazuje, že to byl žalobce, kdo projel křižovátku na červenou. Žalobce v této souvislosti naopak tvrdí, a to již od počátku, že křižovátku projel na zelenou, poté musel nouzově zastavit v prostoru zastávky autobusu na Karlovarské ulici a po chvíli se opět rozjel a za něj se zařadilo policejní auto.

Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je neodůvodněné, opírá se o lživé svědecké výpovědi a kamerový záznam, který v této části před průjezdem křižovatkou nic neprokazuje, zejména neprokazuje souvislost s později zastaveným vozidlem. Je zřejmé, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zásadu *in dubio pro reo*, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63: „*V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo)*“. Dále žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, kde je uvedeno, že: „*správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán.*“

Žalobce dále konstatoval, že jako další přestupek je uváděno údajné nerespektování pokynů k zastavení vozidla podle zákona o silničním provozu. Dle jeho názoru nelze napadené rozhodnutí v této části považovat za správné především proto, že se žalobce rozjel, a když se za něj se zařadilo policejní auto, tak samozřejmě vnímal, že se děje něco neobvyklého, protože blikalo modrým světlem, ovšem nic ale nenaznačovalo tomu, že by měl žalobce okamžitě zastavit. Podle žalobce to vypadalo, že je za ním nějaký problém, který bude policie řešit. V daný okamžik byl přesvědčen, že se ho to netýká, protože se ničeho nedopustil. Žalobce měl za to, že zastavují jiné auto. Navíc zastavit na hlavní silnici do centra nelze považovat za bezpečné. Dále žalobce tvrdil, že na silnici jsou dva jízdní pruhy, proto pokračoval v pomalé jízdě při pravém kraji silnice tak, aby umožnil předjetí a přitom nikoho neblokoval a nepřekážel provozu. Nikomu neujížděl, rychlost plynule snižoval. Chování policejní hlídky bylo nesrozumitelné. Žalobce poukazoval na skutečnost, že se za dobu své řidičské praxe nesetkal s tím, že by se auta policií zastavovala zezadu. Vozidlo žalobce zastavil ihned poté, co ho policejní auto dojelo, a bylo zřejmé, že ho budou chtít kontrolovat. Do té doby, podle žalobce nebylo jasné, co se děje, jako řidič měl zodpovědnost za bezpečné řízení vozidla, musel se především věnovat provozu před vozidlem, projížděl velkou

křižovatkou Karlovarské s Lidickou a nemohl nijak podrobně zkoumat situaci za sebou. Po celou dobu jízdy po Karlovarské ulici byl levý jízdní pruh volný, vozidlo policie mohlo kdykoliv předjet vozidlo žalobce a dát jasný pokyn k zastavení. Chování policejní hlídky bylo pro žalobce nepochopitelné, jako by sami nevěděli, co mají dělat. Naopak žalobce svým klidným a jedinečným způsobem řešení vzniklé situace přispěl k zachování bezpečného provozu na silnici. Nelze tedy vinit žalobce ze spáchání přestupku, když poté co mu byl dán zřetelný pokyn k zastavení, tak to okamžitě učinil.

Žalobce také namítal, že při projednávání údajného přestupku na Magistrátu města Plzně na výše uvedené skutečnosti upozorňoval, ale paní T. tvrdila, že je to stejně jedno, protože nedodržel lhůtu.

Dále žalobce ke své neúčasti na jednání, které je v rozhodnutí zmiňováno, uvedl, že je stále v dlouhodobé pracovní neschopnosti, v současné době po operaci a léčí se ze závažného onemocnění, což bylo Magistrátu rovněž sděleno.

Závěrem žalobce tvrdil, že ze shora uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, nebylo dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku a rozhodnutí je odůvodňováno kamerovým záznamem, který nic neprokazuje a naopak usvědčuje oba svědky ze lži.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť měl za to, že všechny nyní uplatněné žalobní námitky žalobce přdestřel již v řízení před odvolacím orgánem a tento se s nimi již vypořádal. Žalovaný považoval své rozhodnutí za správné, setrval na závěrech, ke kterým v něm dospěl a žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 3. 1. 2016, z něhož vyplývá, že žalobce dne 3. 1. 2016 v 20:20 hod ve městě Plzeň v křižovatce ulic Na Chmelnicích a Karlovarská jako řidič osobního automobilu tov. zn. ŠKODA Fabia, RZ ..., jel křižovatkou na červenou, nerespektoval světelné zařízení na křižovatce s řízeným provozem, na kterém svítilo červené světlo „stůj“ a s vozidlem odbočil na Karlovarskou ulici směrem do centra, kdy dále nerespektoval dávané znamení k zastavení vozidla rozsvíceným nápisem „STOP“ zapnutým „VRZ“. Žalobce se na místě odmítl vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku. Dále je součástí správního spisu kamerový záznam, ze kterého je patrné, že přijíždí ke křižovatce ulic Na Chmelnicích a Karlovarská v pravém jízdním pruhu vozidlo, které ačkoliv je na světelném zařízení seznatelné, že svítí červené světlo „stůj“, (i když není vidět červená barva světla, jelikož záznam je černobílý, je jednoznačné, že svítí horní světlo na světelném zařízení) projíždí toto vozidlo křižovatkou a odbočuje doprava, směrem do centra města Plzně na ulici Karlovarská. Vozidlo zmizí ze zorného pole kamery a opět se objevuje po 7 vteřinách. Dále je z kamerového záznamu patrné, že policejní vozidlo vyrazilo za přestupcem ihned, jakmile jeho vozidlo projelo křižovatkou na červenou, spustilo VRZ a zapnulo nápis „STOP POLICIE“. Dané je patrné z horní lišty kamerového záznamu na

základě objevení nápisů MAJ-ON, PST-ON. Vozidlo přestupce jede po Karlovarské ulici v pravém jízdním pruhu, vozidlo Policie ČR jede ihned za ním a čtyřikrát během jízdy upozorňuje řidiče vozidla mimo zapnutí VRZ a nápisu „STOP POLICIE“ blikáním předních světel. Po celou dobu, co jede policejní vozidlo za přestupcem, tento na výzvy policie k zastavení nijak nereaguje. Následně vozidlo Policie ČR předjíždí vozidlo přestupce a zastavuje ho.

Správní orgán dne 18. 1. 2016 vyhotovil oznámení o zahájení řízení o přestupcích a nařízení ústního jednání na 15. 2. 2016 a předvolání k němu, které bylo žalobci řádně doručeno. V předvolání k ústnímu jednání byl žalobce zároveň poučen o možnosti projednání přestupku bez jeho přítomnosti, a to v případě, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Dále byl poučen, že pokud se nemůže z důležitých důvodů dostavit ve stanovenou dobu k jednání je jeho povinností podle § 59 správního řádu se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit.

Dne 15. 2. 2016 se konalo ústní jednání, a to bez přítomnosti žalobce, neboť tento se bez náležité omluvy k jednání nedostavil. O jednání byl sepsán protokol č. j. MMP/035776/16. Při jednání byli jako svědci vyslechnuti T.M. a P.D., zasahující policisté. T.M. uvedl, že předmětného dne byl ve službě se strž. D. Byl řidičem vozidla a jeho kolega seděl vedle něho na místě spolujezdce. Kolem 20:20 hod jeli po pozemní komunikaci ulice Na Chmelnicích. Když přijížděli ke křižovatce Na Chmelnicích a Karlovarská viděli, jak před nimi jede vozidlo tov. zn. ŠKODA Fabia, červené barvy. Toto jelo v pravém jízdním pruhu pro odbočení doprava a oni jeli za ním. Mezi jejich vozidly nejelo žádné jiné. Svědek vypověděl, že zřetelně viděl, že toto vozidlo jelo stále plynule, nezastavilo a zatočilo směrem do centra města, a to i přesto, že na světelném zařízení byl světelný signál „stůj“. Tento svítil již delší dobu. Proto se rozhodli s kolegou, že se za vozidlem vydají. Svědek uvedl, že ihned rozsvítil nápis „STOP POLICIE“ a zapnul VRZ. Tvrdil, že jel stále za tímto vozidlem, přičemž ho ani na chvíli nespustil z očí. Vozidlo žalobce nereagovalo na zastavení. Projelo křižovatky Karlovarská x Lidická a Karlovarská Bolevecká, a za touto křižovatkou ho předjeli, přepnuli nápis „STOP POLICIE“ do zadní části služebního vozu. Dále svědek uvedl, že nebyl v daný moment hustý provoz, nicméně ve směru jízdy do centra města po vozovce Karlovarská ulice jela cca 3 vozidla, a i přesto žalobce odbočil na červenou.

Dále při jednání vypovídal strž. D., který uvedl, že daný den 3. 1. 2016 byl ve službě se svým kolegou M. Jeli ve služebním voze, kdy řídil jeho kolega a on seděl na místě spolujezdce, vpředu. Jeli v Plzni po pozemní komunikaci ulice Na Chmelnicích. Ve chvíli, kdy se přibližovali ke křižovatce s Karlovarskou ulicí, viděl, jak před nimi jede vozidlo tov. zn. ŠKODA Fabia, červené barvy. Toto jelo zařazeno v pravém odbočovacím jízdním pruhu. Mezi nimi a tímto vozidlem nebylo žádné jiné. Předmětné vozidlo nerespektovalo, že byl na světelném zařízení rozsvícen světelný signál „stůj“ a plynule na křižovatce zatočilo směrem do centra města. Z tohoto důvodu se s kolegou rozhodli vozidlo zastavit a zkontrolovat. Dále konstatoval, že vozidlo ihned začali stavět nápisem „STOP POLICIE“ a výstražným zvukovým zařízením. Přestupce na to ovšem nereagoval. S ohledem na to ho museli předjet, přičemž museli přepnout nápis „STOP POLICIE“ na druhou stranu do zadní části služebního vozidla.

Dne 16. 2. 2016 správní orgán obdržel od žalobce omluvu z jednání, ve které bylo uvedeno, že „Protože jsem nemocný, tak musím přijít jindy než teď. Žádám přeložit termín.“

Dne 22. 2. 2016 bylo žalobci zasláno vyrozumění o neakceptaci jeho omluvy a možnosti seznámit se se spisovou dokumentací. Omluva nebyla akceptována, jelikož se nejednalo o náležitou a řádnou omluvu s doložením důvodů nedostavení se.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce směřující proti nesprávnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud má jednání žalobce týkající se nezastavení vozidla na pokyn „stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu za prokázané. Takového jednání se dopustil právě žalobce, o tom nemá soud žádných pochyb. Přestupkové jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno záběry z kamerového záznamu a výpovědi zasahujících policistů. Je sice pravdou, že z kamerového záznamu není jasná ani značka vozidla žalobce, ani jeho barva (jelikož se jedná o černobílý záznam), nicméně není pochyb o tom, že vozidlo zaznamenané na videu projelo předmětnou křižovatkou ulic Na Chmelnicích a Karlovarské na červenou, neboť na tříbarevné světelné signalizaci jasně svítí horní světlo, tedy červené, znamenající „stůj“. Vozidlo plynule projelo křižovatkou, bez toho aniž by tento signál k zastavení respektovalo. Dále soud uvádí, že po celou dobu měli zasahující policisté vozidlo na dohled. Ve výhledu jim nic nebránilo, a i když vozidlo žalobce na chvíli zmizelo ze zorného pole kamery umístěné ve vozidle Policie ČR, tak soud nemá pochyb o pravdivosti výpovědi zasahujících policistů, že po celou dobu viděli vozidlo žalobce před sebou a nezpustili ho z očí, neboť jejich možnost pozorovat odjíždějící vozidlo žalobce, resp. jejich zorné pole, bylo větší, než je zorné pole napevno a do jedné polohy umístěné kamery, jejíž zorný úhel je menší.

V této souvislosti soud uvádí, že policisty nepovažuje na rozdíl od žalobce za nevěrohodné a jejich tvrzení za lživá. Výpovědi policistů jsou dostatečně konkrétní a jejich výpovědi jsou shodné a korespondují i s listinnými důkazy a s kamerovým záznamem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54). Vypovídající policisté navíc neměli na výsledku řízení žádný zájem a s žalobcem se neznali. Žalobce se mohl k výpovědím policistů ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí vyjádřit. Měl možnost se účastnit jejich výsledku a již při něm reagovat na jejich tvrzení. Mohl se vyjádřit i dodatečně poté, co se seznámil s jejich výsledky. Nicméně žalobce tak učinil až v podaném odvolání, což nasvědčuje účelovosti daného tvrzení žalobce, že křižovátku projel na zelenou a před policisty se zařadil ve chvíli, kdy vyjížděl ze zastávky autobusu.

V nyní projednávaném případě nemohla být uplatněna ani žalobcem poukazovaná zásada *in dubio pro reo*, neboť správní orgán učinil veškeré kroky k tomu, aby zjistil a ve

smyslu žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55 postavil najisto, že se deliktního jednání dopustil právě žalobce. Opatřil si kamerový záznam a vyslechl oba na místě zasahující policisty. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn v takovém rozsahu, který je dostatečný pro prokázání odpovědnosti žalobce za přestupek, resp. za přestupky mu kladené za vinu.

K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí není odůvodněné a opírá se o lživé výpovědi zasahujících policistů, soud uvádí, že z rozhodnutí odvolacího orgánu je seznatelné, že žalovaný odůvodnil výrok svého rozhodnutí, uvedl veškeré podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, přezkoumatelným způsobem se vypořádal i se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný uvedl, že zásadními důkazy pro stanovení viny žalobce považuje ve shodě se správním orgánem I. stupně svědecké výpovědi policistů a záznam z kamery umístěné ve služebním voze. Napadené rozhodnutí též obsahuje úvahu žalovaného nad věrohodností výpovědi policistů a nad předestřenou skutkovou verzí žalobce. Dále se zabýval i námitkami žalobce týkající se jeho omluvy z ústního jednání. Dle názoru zdejšího soudu žalovaný odůvodnil své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Co se týče argumentace žalobce vztahující se k zastavování jeho vozidla policejní hlídkou, soud uvádí, že považuje za nepravdivé tvrzení žalobce, že nic nenasvědčovalo tomu, že se ho hlídka snaží zastavit, že chování policejní hlídky nebylo pochopitelné, a že naopak žalobce svým řešením nastalé situace přispěl k zachování bezpečného provozu. Soud má jednoznačně za prokázané, a to především na základě pořízeného kamerového záznamu z vozidla služebního vozu, že jednak policisté okamžitě potom, co zaregistrovali přestupkové jednání žalobce, zapnuli výstražné zvukové zařízení a nápis „STOP POLICIE“, a to v přední části svého vozidla, tak aby žalobce při pohledu do zpětného zrcátka mohl vidět, že se ho policejní hlídka snaží zastavit. Dále je z pořízeného záznamu patrné, že se hlídka snažila žalobce upozornit na svou přítomnost též blikáním předních světel, přičemž takto žalobce upozornila celkem čtyřikrát. Tvrzení žalobce, že se domníval, že se hlídka snaží zastavit jiné vozidlo, než jeho nemůže být pravdivá. Policejní vůz jel konstantně pouze za vozidlem žalobce, žádné jiné vozidlo mezi služebním vozem policejní hlídky a vozidlem žalobce nebylo. Dále soud uvádí, že by ze strany žalobce nebylo nijak neopatrné, nedbalé či dokonce nebezpečné, aby na ulici Karlovarská zastavil, když zpozoroval policejní vůz se zapnutým výstražným systémem, neboť v inkriminované době byl minimální provoz, což dokládá i tvrzení žalobce, že po celou dobu byl levý jízdní pruh zcela prázdný. Zastavení svého vozu při pravém kraji vozovky, ihned poté, co zaznamenal vůz Policie ČR za sebou, by bylo v dané situaci jediným správným jednáním, kterým by tedy nikoho žalobce neohrožoval. To, že se žalobce prozatím nesetkal s tím, že policejní hlídka může zastavit vozidlo, aniž by ho musela předjíždět a dávat mu znamení k zastavení zapnutým nápisem „STOP POLICIE“ za zadním sklem svého vozu, chování žalobce nijak neospravedlňuje. Policisté v dané chvíli reagovali správně a dle názoru soudu svým jednáním zcela jednoznačně dali najevo žalobci, že ho žádají, aby své vozidlo zastavil. I v tomto případě tak má soud za to, že byl řádně zjištěn správními orgány skutkový stav, o němž nejsou důvodně pochybnosti, neboť žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k), neboť neuposlechl pokynu k zastavení vozidla.

K obecnému poukazu žalobce na skutečnost, že se nezúčastnil jednání, neboť je v dlouhodobé pracovní neschopnosti, na což správní orgán I. stupně upozornil, soud uvádí, že tím že byl přestupek projednán bez jeho účasti, v daném případě nebylo porušeno jeho právo formulované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V předvolání byl žalobce poučen o možnosti projednání věci bez jeho přítomnosti v případě, že se odmítne k projednání dostavit, ač byl řádně předvolán nebo se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostaví. Žalobce svou omluvu z jednání doručil správnímu orgánu až po uskutečnění tohoto jednání. Jeho omluvu ovšem nemohl správní orgán považovat za náležitou a řádnou, neboť neobsahovala, kromě strohého konstatování, že je žalobce nemocný, žádné jiné skutečnosti, na jejichž podkladě by ji bylo možné považovat právě za náležitou a řádnou. Své tvrzení žalobce ani ničím nedoložil. Za náležitou omluvu by v daném případě šlo považovat pouze takovou, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného jednání. Soud uvádí, že v daném případě nelze shledat, že by postupem správního orgánu I. stupně došlo jakýmkoliv způsobem k porušení žalobcových práv.

Soud neprováděl dokazování lékařskou zprávou přiloženou žalobcem k podané žalobě, neboť to považoval za nadbytečné. Pokud bylo úmyslem žalobce prokázat předloženou lékařskou zprávou svůj zdravotní stav a omluvit tak neúčast na ústním jednání před správním orgánem, měl tak učinit v řízení před správními orgány. Předložení lékařské zprávy až v řízení před soudem nemůže ovlivnit to, že se žalobce řádně a náležitě z jednání neomluvil.

K tvrzení žalobce, že skutečnosti uvedené v podané žalobě uváděl již v řízení před správním orgánem I. stupně, kdy tento se jimi nezabýval, soud uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl v řízení před správním orgánem I. stupně nečinný a první vyjádření k věci poskytl až v podaném odvolání. Ani tuto námitku tak soud neshledal opodstatněnou.

Závěrem soud uvádí, že má za to, že bylo správními orgány dostatečně prokázáno přestupkové jednání žalobce, správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a zároveň svá rozhodnutí řádně zdůvodnily.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. listopadu 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.